מיעוטי כתיבי: הכא כתיב "ושמו", התם כתיב "הערופה". *ותלתא קראי ל"ל בדם? חד למעוטי מנותר, וחד למעוטי ממעילה, וחד למעוטי מטומאה, אבל מפגול לא צריך קרא *דתנן כל שיש לו מתירין בין לאדם ובין למזבח חייבין עליו משום פגול ודם גופיה מתיר הוא:

הדרן עלך כל הבשר

העור *והרוטב והקיפה והאלל והעצמות והגידין והקרנים והטלפים מצטרפין לטמא טומאת אוכלין אבל לא טומאת נבלות *כיוצא בו השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים ומפרכסת - מטמאה טומאת אוכלין אבל לא טומאת נבלות עד שתמות או עד שיתיז את ראשה, ריבה לטמא טומאת אוכלין ממה שריבה לטמא טומאת נבלות *ר' יהודה אומר האלל המכונס אם יש בו כזית במקום אחד, *חייב עליו: **גמ'** תנינא להא דת"ר שומרים לטומאה קלה ולא שומרים לטומאה חמורה. שומרים לטומאה קלה מנלן? דתנא *דבי רבי ישמעאל "על כל זרע זרוע" א] כדרך שבני אדם מוציאין לזריעה: חטה בקליפתה ושעורה בקליפתה ועדשים בקליפתן. ולא שומרים לטומאה חמורה מנלן? דתנו רבנן "בנבלתה" ולא בעור שאין עליו כזית בשר

יכול

תורה אור: ויקרא ז · דברים כא · ויקרא יא

רש"י

מיעוטי כתיבי. אפילו למ"ד בעלמא מלמדין הכי אין מלמדין דמיעוטי כתיבי בהו דמשמע הכי ולא אחריני: תלתא קראי בדם. "לכם, לכפר, הוא": נותר. שאם נותר ושגג בין בדם ובין בנותר ואכלו אינו חייב אלא משום דם: מטומאה. אם אכלו בטומאת הגוף אינו חייב אלא משום דם: אבל מפגול לא צריך. למעוטי דשאם היה הזבח פגול ואכל מדמו פשיטא לן דאין בו משום פגול: דתנן כל שיש לו מתירין. שדבר אחר מתיר אותו בין שהוא מתירו לאדם כגון בשר קדשים שהדם מתירו לכהנים בזריקתו, ובין שיש לו מתירין למזבח ולא לאדם כגון עולה שדמה מתירה למזבח דאם לא נזרק דמה אין אבריה נקטרים כדכתיב (ויקרא יז) "וזרק הכהן את הדם על מזבח ה' והקטיר החלב לריח ניחח": חייבין עליו משום פגול. אם פיגל את הזבח באחת מארבע עבודות הדם ואח"כ אכל מן הבשר שהיה בכלל היתר הדם או מן האימורים שאף הן בהיתר הדם חייב כרת אבל כל דבר שאין אחר מתירו אלא הוא מתיר עצמו כגון הדם והקומץ והקטורת ומנחת כהנים שכולה כליל אין חייבין עליהם משום פגול משום דעיקר פגול בשלמים כתיב ומינייהו ילפינן מה שלמים יש להם מתירין לאדם ולמזבח חייבין עליהם משום פגול אף כל כו':

הדרן עלך כל הבשר

העור והרוטב. העור של בהמה שחוטה כגון פחות מכבילה בשר ושרה אדוק בה ומשלימה לכבילה מצטרף מפני שהוא שומר ובגמרא ילפינן שהשומרים מצטרפין לטומאה קלה טומאת אוכלין ב]: רוטב. גלייר"א שאינה אוכל לקבל טומאה בפני עצמה אבל מצטרפת להשלים ג] לפי שדרך לאוכלה כשהיא קרושה על הבשר: הקיפה. תבלין והן עצמן לאו אוכלין חשיבי אבל לאצטרופי מצטרפין: והאלל. בגמרא מפרש: והעצמות. שיש בהן מוח והוא אוכל והעצם שומר לו לפיכך מצטרף עמו: והקרנים. ד] מפרש בגמרא כל שחותכו ויוצא מהם דם אלא עיקרן מלמטה שהן רכין ומיהו באנפי נפשייהו לאו ה] אוכלא נינהו: והטלפים. משום שומר: אבל לא טומאת נבלות. אם מנבלה הן אין מטמאין ואין מצטרפין לכזית להשלים שיעור נבלה לטמא דתניא "בנבלתה" ולא בעצמות ולא בגידים ולא בעור ואע"ג דשומר הוא אין שומר מצטרף לטומאה חמורה כדמפרש בגמרא וכן קיפה ורוטב לאו מנבלה נינהו ואלל וגידים לאו בשר הן אבל אוכלין בעלמא הוו בהדי בשר: כיוצא בו. יש ו] שהוא מטמא טומאת אוכלין להיות מקבל טומאה מן השרץ ומטמא אוכלין אחרים ואינו מטמא מאליו טומאת נבלות לטמא אחרים: השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים. ודוקא ישראל ודוקא שחיטה ודוקא טמאה ודוקא ~~לעובד כוכבים~~ ישראל ששחט בהמה טמאה לצורך עובד כוכבים ועודה מפרכסת אף על גב דלא חזיא לעובד כוכבים דבמיתה תליא מילתא לגבי נך ולא שריא להו שחיטה עד שתמות אפ"ה הואיל וישראל שחט, שחיטה מעלייתא היא ז] ואשכחן לגבי ישראל דשחיטה שריא לגביה בטהורה, הלכך משויא ליה מחשבתו אוכלא בשחיטה אף בטמאה לעובד כוכבים, אבל עובד כוכבים בשחיטה לא משויא ליה מחשבתו אוכלא דלא אשכחן שחיטה לגביה, וכן ישראל בנחירה לאו אוכלא משויא לה דלא אשכחן נחירה גביה והכי תניא ח] א) נחרה אין בה טומאה של כלום, ובטהורה לישראל ט] לא איצטריך למתני דכ"ש דהויא אוכלא מיד בשחיטתה, וטמאה לישראל לא משויא ליה אוכלא דבטלה מחשבתו: אבל לא טומאת נבלות עד שתמות. דהא "וכי ימות מן הבהמה" כתיב (ויקרא יא): עד שיתיז את ראשה. דהוה ליה י] גיסטרא ונבלה היא דחשובה מתה ואפילו היא מפרכסת: ריבה הכתוב לטמא טומאת אוכלין ממה שריבה כו' דהא איכא כל הני דלגבי אוכלין אוכלא נינהו ונבלה לא מיקריא אע"ג דשייכי בה: המכונס. הנאסף במקום אחד דהואיל ואחשביה יא] לא בטיל וחשיב ב) הבשר נבלה וחייב עליו אם נגע ונכנס למקדש או אכל קדש: **גמ'** תנינא. במתניתין דעור עצמו אין מצטרף לכזית דנבלה אע"ג דשומרין הן: להא דתנו רבנן שומרין. יש לטומאה קלה יב] ששומרין האוכל מצטרפין לכבילה לטומאת אוכלין אבל לא לכזית דנבלה שהיא טומאה חמורה לטמאות אדם וכלים: על כל זרע זרוע. לגבי טומאת אוכלין כתיב ואע"ג דבההוא קרא טהור הוא כתיב ביה טעמא משום דלא הוכשר דסמיך ליה "וכי יותן מים על זרע" דהוכשר טמא הוא: קליפה. הוא שומר לאוכל והיא קליפה החיצונה החופה אותה בעודה שבולת אבל העטרת כשכותשין יג] במכתשת אוכל גמור הוא מדתנן לקמן (דף קיט:) יד] המלאין שבשבלין לא הוו שומר מכלל טו] דהויא שומר וכן עדשין אותה קליפה שהעדשה חבויה לתוכה שאין מקפידין עליה בשעת זריעה אלא בשעת אכילה ומשום הכי נקט, אשר יזרע: *מאי קאמר. רישא קתני "ולא בעור" אלמא לאו נבלה מיקרי ופחות מכזית לאו שיעורא הוא והדר תני "דמטמאה טז]: ושרה משלימו לכזית. ואשמעינן דאין שומר מצטרף לטומאת נבלות:

יכול

תוספות

תרי מיעוטי כתיבי. תימה דבחד סגי וכן לעיל גבי העופות (דף קיג:): **חד** למעוטי מנותר וחד למעוטי מטומאה. תימה דלנותר וטומאה סגי בחד מיעוטא דילפינן מהדדי חלול חלול אף לקולא *כדמוכח בסוף פרק בית שמאי בזבחים (דף מה:):

הדרן עלך כל הבשר

העור והרוטב. משום דתנן פרק בהמה המקשה (לעיל דף עז.) השליא ואינה מטמאה טומאת אוכלין ולא טומאת נבלות תנא העור והרוטב ומאי דאפסקיה משום דתנא פרק בהמה המקשה (לעיל דף עד.) מלא בה בן ט' חי טעון שחיטה וחייב באותו ואת בנו תנא אח"כ אותו ואת בנו ואיידי דאיירי ביה בשחיטה שאינה ראויה תנא בתריה כסוי הדם *ואיידי דתנא בכסוי הדם ונוהג בחיה ובעוף תנא גיד הנשה דנוהג בחיה ולא בעוף ואיידי דאיירי ביה בירך שנתבשל בה גיד הנשה בבליעת איסור תנא כל הבשר ובתריה הדר לעניינא קמייתא: **האלל**. איכא דמפרש בגמרא (א) *אף מרטקא ופי' בקונטרס גיד הצואר ואי תנא גידין ולא מרטקא הוה אמינא דמרטקא שהיא קשה לא מצטרף דלא הוי בכלל שאר גידים ואי תנא אלל ה"א שאר גידים ממנו אפילו טומאת נבילות בצירוף: **הקרנים**. בגמרא* מפרש מקום שחותכו ויוצא דם: **והטלפים**. ול"ג ולפרנים דלא שייכי אלא בעוף ומתניתין לא איירי במילי דעוף מדלא קתני והחרטום כדקתני במשנה דמייתי בגמרא (שם) ואפשר דגרס ולפרנים וחרטום דלא פירש הכא [פירש] במשנה אחריתי ועל לפרנים מפרש בגמרא מקום המובלע בבשר ועל טלפים לא מפרש מידי ואפשר דבטלפים אף מה שאין מובלע בבשר צריך לבשר מפני מבצלפרנים: **שומר** לטומאה קלה מנלן דתנא דבי רבי ישמעאל וכו'. יז] ולהוציא ולהכניס לא אצטריך דמטמי דמיד נפיק כדמסיק וכי אצטריך לצירוף: **חטה** בקליפתה. והא דאמר בסוף כתובות (דף קיא:) חטה שנקברה ערומה ה"ק אף כשנקברה ערומה יוצאה בכמה לבושים: **ולא** שומר לטומאה חמורה מנלן. וא"ת ל"ל קרא דמזרעים לא אתי שכן טומאתן מרובה כדפריך בסמוך וי"ל דס"ד לרבויי מריבויא דיטמא וא"ת דאמר בפרק כל שעה (פסחים דף לג:) ענבים שנטמאו דורכן פחות פחות מכביצה דקסבר משקין מפקד פקידי ולא נטמאו המשקין עם האוכל ואמאי לא נטמאו בנגיעת הטומאה לקליפה משום שומר וי"ל דאין שם משקין עליהם עד שילאו לתוך:

שומר

א) [לקמן קכא:] ב) נ"ל כבשר

אבל לא טומא' נבלות לכזית. כיוצא בו השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים כו' כלומר אע"פ שעדיין מפרכסת מטמא טומאת אוכלין: תנינא להא דת"ר שומרין לטומאה קלה כלומר תנינא במתניתין מה דת"ר במקום אחר שומרין לטומאת כו' כלומר שומר מצטרף לאוכלין לטמא טומאת אוכלין שהוא (חשוב) טומאה קלה: ואין מצטרף לטומאת נבלות שהיא טומאה חמורה שמטמא במשא. מנלן דשומר מצטרף לטומאה קלה דתנא דבי ר' ישמעאל כו' חטה בקליפתה ושעורה בקליפתה זהו שומר: ולא שומר לטומאה חמורה מנלן. כלומר דאין מצטרף שומר: דת"ר בנבלתה ולא בעור. כלומר עור זהו שומר לבשר: מאי קאמר כלומר בעור שאין עליו כזית בשר אמרינן הנוגע

מסורת הש"ס

[נ"ל תרי מיעוטי וכן איתא בכל מקום]

[יומא ס.]

זבחים מג. [מו. יומא ס.]

(מעילה יז) [מכות פ"ג מ"ד]

[כריתות שם] [לעיל ג. ע"ש בתוס' ד"ה והכהן]

[תוס' פ"ח לקמן קכה.]

[ע' תוס' לקמן קכא. ד"ה ר' יהודה וכו']

[מנחות ט: לקמן קיט:]

[דף קכה.]

[לעיל עג.]

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה האלל וכו' בגמ' מרטקא כל"ל ותיבת אף נמחק:

עין משפט נר מצוה

[פ"מ שם על גליון]

[ועיין היטב תוס' קידושין נ: סוף ד"ה ולאשה בפתות וכו' ודלוי לייסב]

קכב א מיי' פ"ח מהל' פסולי המוקדשין הלכה יז:

קכג ב מיי' פ"ו מהל' מעילה הלכה יא:

קכה ג מיי' פ"ח מהל' פסולי המוקדשין הלכה יז:

קכו ד מיי' שם הל"ט:

[כלומר דתנא נמי ביה שחיטה שאינה ראויה וכו' ע"ש]

א ה מיי' פ"ד מהל' טומאת אוכלין הל"ד:

ב ו מיי' פ"א מהל' שאר אבות הטומאות הל"ג:

עיין פרס"א

ג ז מיי' פ"ג מהל' טומאת אוכלין אליו ופ"ג הל"ד:

ד ח מיי' פ"ב מהלכות שאר אבות הטומאות הלכה ח:

[לקמן קכח.]

[illegible] קלה (טומאת אוכלין) [illegible] לטומאה חמורה (טומאת נבלות)

רבינו גרשום

בזמן שכשיו לא הוו תרומת הדשן ובגדי כהונה שני כתובים הבאין כאחד: תרי מיעוטי כתיבי. כלומר בהני תרתי מועלין בהן אבל לאחריני לא מועלין בהן: אלא תלתא קראי דכתיב בדם למה לי כלומר תלתא מעוטי דכתיב ביה למה לי חד למעוטי מנותר כלומר דאוכלו כדאמרינן לעיל אבל מפגול לא צריך קרא כלומר (דחייבין) [דאין חייבין] עליו משום פגול דתנן כל שיש לו מתירין כו' לאדם קומץ דמתיר שירי מנחה לכהנים אחר הקטרתו למזבח. [למזבח דהיינו] הדם שאין מקטיר אימורין עד שיזרוק הדם:

סליק פירקא

העור והרוטב כו' כולן מפרש לקמן מצטרפין לטומאת אוכלין לכביצה

שיטה מקובצת

א] על כל זרע זרוע אשר יזרע כדרך: ב] טומאת אוכלין קרי טומאה קלה דאינה מטמאה אדם וכלים: ג] אבל מצטרפת להשלים לכביצה לפי שדרך לאכלה: ד] והקרנים משום שומר מפרש בגמ' כל שחותכן: ה] ומיהו באנפי נפשייהו לאו אוכלין נינהו אבל מצטרפין להשלים הס"ד: ו] כיוצא בו יש עוד שהוא מטמא: ז] שחיטה מעלייתא היא דאשכחן: ח] והכי תניא בגמרא נחרה אין בה: ט] ובטהור' לישראל או לעובד כוכבי' לא איצטריך: י] דה"ל עשאה גיסטרא: יא] ואחשביה שכנסו לא בטיל וחשיב כבשר נבלה וחייב עליו אם נגע בו ונכנס למקדש או אכל קדש: יב] ששומרי האוכל מצטרפין עמו לכביצה: יג] כשכותשין אותה במכתשת: יד] המלאי שבשבלין: טו] מכלל דקליפה החיצונה הויא שומר וכן עדשים: טז] והדר תני דמטמא במאי איסמי ליה: ועוד וכו' כן כתוב בקצת פירושי רש"י ז"ל: יז] ולהכניס ולהוציא לחוד לא איצטריך דמטמא דמיד:

שייך לדף שאחריו